

II. találkozó

Téma: Az ünneplés

Szentírási szakasz: Mt 22, 1-14

Jézus ismét példabeszédben szólt hozzájuk: ²„A mennyek országa hasonlít a királyhoz, aki menyegzőt rendezett a fiának. ³Elküldte szolgálait, hogy szóljanak a meghívottaknak, jöjjenek a menyegzőre! Azok nem akartak jönni. ⁴Erre más szolgálakat küldött: Mondjátok meg a meghívottaknak, hogy a lakomát előkészítettem, ökreimet és hizlalt állataimat leölettem, minden készen van, gyertek a menyegzőre! ⁵Azok nem törődtek vele, az egyik a földjére ment, a másik meg az üzlete után nézett. ⁶A többiek a szolgálaknak estek, összeverték, sőt meg is ölték őket. ⁷A király ennek hallatára haragra lobbant. Elküldte csapatait, a gyilkosokat felkoncoltatta, városaikat pedig fölégette. ⁸Aztán így szólt szolgálaihoz: A menyegző ugyan kész, de a meghívottak nem voltak rá méltók. ⁹Menjetek ezért ki az útkereszteződésekre, s akit csak találtok, hívjátok meg a menyegzőre! ¹⁰A szolgálak ki is mentek az utakra és összeszedtek mindenkit, akit csak találtak, jókat, gonoszokat egyaránt. A menyegzős terem megtelt vendégekkel. ¹¹Amikor a király bejött, hogy lássa a vendégeket, észrevett egy embert, aki nem volt menyegzőre öltözve. ¹²Megszólította: Barátom, hogy kerültél ide, amikor nem vagy menyegzőre öltözve? Az elnémult, ¹³a király pedig megparancsolta a szolgálaknak: Kötözzétek meg kezét-lábát, s dobjátok ki a külső sötétségre. Ott sírás és fogcsikorgatás lesz. ¹⁴Sokan vannak a meghívottak, de kevesen a választottak.”

Bizonyára, valamennyien résztvevői voltunk egy ilyen hasonló történetnek, pl. egy lakodalom, születésnap összejövetel vagy egyéb vendéglátás alkalmával. Egy közeli barátunk kerek születésnap évfordulójának megünneplésének kellő figyelmet kell szentelnünk. Ennek kapcsán megemlíthetjük itt az ünnepi ruhát, külsőnk rendbehozatalát, a barátunknak szánt ajándékot stb. Ebből az alkalomból a munkahelyünkön szabadnapot veszünk ki, hogy az ünneplésre szánt időt, kötetlenül és minden feszélyeztetés nélkül a barátunkkal tölthessük. A születésnap ünnepelés tehát időt, megfelelő felkészülést és ráhangolódást igényel. Az ünneplést mindannyian kedveljük. Ehhez különféle alkalmak adódnak, és az emberek különböző módon ünnepelnek: egyesek méltóságteljesen, vannak viszont olyanok is, akik egy-egy ilyen alkalommal teljesen kivetkőznek az emberi mivoltukból.

A katekizmus tanítása alapján az egyházi közösségen belül ünnepeljük meg az egyes szentségeket. Valamennyi szentség Krisztus titokzatos húsvéti keresztáldozatával van szoros összefüggésben. Elmondható, hogy aki nem hisz Krisztus keresztáldozatában és feltámadásában, és nem éli át a Vele való személyes találkozást, nem élheti át igazán az ünnepléssel együtt járó bensőséges örömet. Csupán a Krisztussal való találkozás hozhatja meg számunkra az igazi belső harmóniát, és egyúttal adhat reményt a nehézségek leküzdéséhez is. Az egyházon belül átélt örömünk ugyanis Krisztusból fakad. Az egyes szentségek ahhoz

segítenek bennünket, hogy minél jobban megismerjük Őt, hallgassuk az Ő tanítását és egyesüljünk Vele. Ezek a szentségek Isten jelenlétéről tanúskodnak, egy olyan Istenről, aki nem hagy magunkra.

Az Eucharisztia az egyik leggyakoribb ünneplés az Egyházban, különösképpen vasárnap. Ezen a napon emlékezünk meg Krisztus feltámadásáról. A keresztény ember számára a vasárnap az Úr napját jelenti. Fontos, hogy megszentelten éljük át ezt a napot. Ez pl. annyit jelent, hogy megpihenünk úgy testileg, mint lelkileg, a vasárnapot családi illetve baráti közösségben éljük át, és részt veszünk a szentmisén. Ezzel összefüggésben tarthatunk egy kis lelkiismeretvizsgálatot arról, hogy mennyire tartjuk be ezt az útmutatást. Tudunk-e egyáltalában ünnepelni? Miként éljük át a vasárnapi szentmisét? Bizonyára néhányszor már tapasztaltuk, hogy az egyes fiatal családok késve érkeztek a Legszentebb Áldozatra, lehetséges azért, mert időigényes volt a gyermekek öltöztetése. Vannak alkalmak, amikor, egy-egy vasárnapon, a lelkiatyák több szentmisét is bemutatnak, s ebből kifolyólag, egy ilyen lelki szolgálat a hívek számára néha rutinszerűnek tűnhet. Talán az idősebb korosztály képviselői azok, akik bizonyos mértékben lelkileg is készülnek a Legszentebb Áldozat ünneplésére, pl. a rózsafüzér imádkozásával. Ugyanakkor, hajlott korú testvéreink örömmel veszik, ha a szentmise bemutatása valamivel rövidebb időt vesz igénybe. Sok esetben ugyanis az egészségi állapotuk korlátozza őket abban, hogy huzamosabb ideig maradhassanak a templomban.

Sokszor, mintha elveszítettük volna érzékünket az ünnepre való felkészüléshez. Gyakran csupán egy formalitást látunk az ünneplésben, és arra hivatkozunk, hogy a „szív” jelenléte és az „egyszerűség” a fontos. Vannak esetek, amikor túlságosan is leegyszerűsítjük az ünneplést. Máskor pedig túl nagy hangsúlyt fektetünk a külsőségekre, s fennáll a veszélye annak, hogy mindez eltávolít bennünket Krisztustól. Ezek a problémák keresztként nehezeden ránk, viszont erre a keresztthordozásra van megoldás. Bármilyen ünneplés, így a tehát a szentmise ünneplése is, megfelelő előkészületet igényel.

Jézus példabeszéde egy olyan királyról szól, aki menyegzőt tarott a fiának. A menyegző itt jelképesen a Mennyek Országát fejezi ki. Ezért az Egyház egész élete is, egy ilyen menyegzőre való felkészülést kell, hogy jelentsen, és ezt naponta meg kell élnünk. Felkészülésünk nélkülözhetetlen alapfeltétele az állandó kegyelmi állapot, amely az isteni szeretet legfőbb megnyilatkozása.

A közös ünneplés során, az egyes szentségekben, nem csupán Krisztust látjuk, de fel kell, hogy fedezzük felebarátainkat is. Az egymáshoz való közeledésnek ünnepélyesnek és tisztelettudónak kell lennie. Ezáltal valósul meg életünkben a folyamatos ima, az Istennel való párbeszéd.

Az egyes szentségek megünneplése valójában az Élet ünnepét jelenti, mivel a szentmisén az egész hívő közösség vesz részt. A liturgikus ünneplés tehát nem magánjellegű, hanem kiterjed az egész Egyházra. A legszentebb Áldozatban az „egység szentségét” ünnepli a püspök által vezetett hívő közösség. Ilyen ünnepléssel csakhamar a mennyei liturgiához jutunk el, ahol az ünneplés egy valódi ünnepen és egy valódi közösséggel valósul meg.

Kérdések a beszélgetéshez

Az egy-úton való haladás csupán akkor valósulhat meg, amikor ez a közös szentírás-olvasáson és az Eucharisztia közös ünneplésén alapszik.

- Az Istennel való kapcsolatomban milyen jelentőséggel bír az igeliturgia, különösen pedig vasárnapi szentmisén való részvétel?

- Az igeliturgia ünneplését csupán személyes vallásosságom szempontjából tartom fontosnak, vagy ez az ünneplés számomra az egész hívő közösség egyetemes életét jelenti?

- Melyek közösségünk legkedveltebb és leggyakoribb liturgikus cselekményei és közösségi imái (szentmise, szentségimádás, különféle ájtatosságok)?

- Milyen szolgálatok, valósulnak meg plébániai közösségünk liturgikus ünneplésekor?

- Mely szolgálatok fejlesztése révén válna sokszínűbbé a liturgikus ünneplés az egyes karizmák megnyilatkozásával?

- Milyen eszközöket használunk fel a plébániai közösségünkbe érkező új tagok befogadásához úgy, hogy ebben a közösségben otthonosan érezzék magukat?

- Hogyan érezzük át keresztség szentségének jelentőségét? Ez a szentség valóban a közösségbe való befogadást jelenti számunkra?

- Töreksem-e arra, hogy plébániai közösségem valamennyi tagja aktív résztvevője legyen a liturgikus cselekményeknek?

- A szentmise egyes könyörgései a plébániai közösség aktuális szükségleteit tükrözik vissza. Mennyire tudatosítom ezt magamban?

- Valóban az ünneplést jelenti számomra a szentmise? Amennyiben nem, mi ennek az oka? A mi egyházközségünkben mivel járulhatok hozzá ahhoz, hogy ez megváltozzon?